

תוספות רביינו פרץ השלם

סביר דטפי איכא למידק מהיצנות כיוון דתני לה בראשא, ושמואל סבר מעילנות איכא למידק טפי משום רעליגנות קאי אחיצנות, כדמפרש ההיצנות שהן העיליגות.

דף ט ע"א. **הא** חווינן דשקל חיישין. וא"ת ואמאי חיישין, והרי איכא ספק ספיקא, ספק על ספק לא על ואם תימצى לומר על אמר אלתיה. וריל דהכין פירושה, הא חווינן-דשקל וחווין דעל והביאתו לאן, חיישין שמא עדין הוא כאן וצריך לבדוק.

ואמאי נימא אלתיה מי לא תנן כל מקום בו. והוא מיתנא גני מדורות הניגום טמאים מנני שקוברים נפליהם בכתיהם, וכיוון ששחה בבית ארבעים יומם כדי יצירח הולך, חיישין שמא קבר שם נפל שפהילה וauseיג דין לו לינוי הדר בבית אשא, מכל מקום חיישין לנפל דגימות השודדים על הונזות וסבירה ליה כמאן דאמר קבר הניגום מטהאין באלה. רוי שמעון בן יוחי נמי דאמר (ינוחות ט, ה) אוין קבר נזום מטהאין באלה מכל מקום מורי דבמנגע ובמשא מטהו דהא לא אימועט רק מטומאת האל דלא איקרו אדם.

בבשר לא משיריא. ורקשה דמשמע הכא דאכילתبشر שמה אכילה, וחשייב ליה לאכילה גמורה, ורקשה דאמרוי ב'בק' דחשייב ליה אכילה עיי' הדחק, דאמרוי פ' כיitz הרגל (יע, ז) [גנבי - הגן] חזר דאל חתיכה שלבשר, והיא אכילה עיי' הדחק, ופרק התם והא לאו אורחיה הווא, וצורך לאוקומי רטמי או בטביה. ואומר ר'ת דשאנו בשער נפלים דרכיכין הון ואורחיה הווא.

ואם תימצى לומר הווע אימוד אלתיה והוה ליה ספק ספיקא. וא"ת מכל מקום מדורות הניגום הוו רשות היהיד, ואמרין בסמכת טהרות (פי"מ י"ד) כל מה שיוכלו לרבות ספיקות וספק (נפשות) [ספקיות] ברשות היהיד ספיקו טמא. ויל' דשאני הכא דהו ספק הרגnil ודמי לומר אלתיה והו קרוב לדראי, ומושום הכא מטהורי ליהDKrbol הוא דשמא אלתיה. וודע יש לומר [דאימור - תרגומן] דהו ספק גורו הווא, ואמאי אית לן למיימר שיהא בו נפל.

וקאתי ספק [ו] מוציא מידי ודאי. ומכאן משמע דכליה שמעתין מיריעי בספק הרגnil, מדקאמר דהמשמא עוקר הוזאי לממרי, דבעלמא לא אמרין הכא, דבסמכת יבמות (איתא) ד[בנ]ספק מוציא מידי ודאי לא עוקר ליה לגמראיה והכא עוקר ליה לנמרין שם דהיאנו ספק הרגnil.

מעירם אדם וכור' שתאה בהמתו אוכלת וסתורה מן המעשר. דהתובאה אינה חייטת בעשר עד

אתהrio דאיינו מבוער וחיב לבعرو, לא מיריע להכניות ידו לחור דהא איכא סכמה, אלא מיריע בכני גונה דליך סכמה כנון על יורי מרוי וחציני.

סלע זו לצדקה בשליל שאוכה כו'. ואית זה ואמרין במסכת אבות (פ"ח ג"ג) אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס וכו'. ויל' דגריסין הכא הרוי זה צדק גמור, אין דגריסין הכא הרוי זה צדק גמור בדבר הזה, אך על נב דמשמע על מנת לקלבל פרט מכל מקום באותו דבר הי צדק ולגירסא דגריסין הרוי זה צדק גמור הכי פירושא, הרוי הוא באותו דבר צדק. ועוד תירץ ר'ת דהתם מיריע בתואה על הראשונות, פי' בתיו על הצדק(ה) שעשה בשללה עשה לו הקב"ה הפוץ וכקשה, בדרך שאומות העולם עושין, אבל הכא מיריע בשאינו תואה על הראשונות, על הצלקה(ה) שעשה לשא עשה לו הקב"ה הפוץ.

ע"ב. מלמד שתהא פרתק רועה באפר. ונראה לראי' דמתא קדריש, והרי מצוי למכתב ארץ ומדכתיב את שם' לרבות התפל לארכץ. ואני שמעתי מהר' רבינו יקר דגנופה דקרה קדריש, דמארכץ נפקא לנו פרתק דהפרה קרויה ארץ, כדארמן החם (צפת ק"ה, ז') (ممילא) מימי לא קרתייא לאשתי אשתי ולשורי שורי אלא לאשתי ביתוי ולשורי שדי, ותרגגולת נפקא לנו מאיש, דתרגגול קרו אש כדארמן (וימל' כ, ז') קרא גבר, אי נמי מדכתיב (צפת כ, כ) על הכרובים ופניהם איש אל אהיו וגור' והכרובים הינו עופות.

מןמי מה אין פירות גינוסר בירושלים. והקשה הר'ר' שמואל מאיברא Mai Pirik, דלמא משום דקרען ירושלים אינה רואיה לייא פירות גינוסר. ותירץ משום דגביה ירושלים כתיב דאמיר שלהמה (קפלם ג, ה) עשייתי לי גנות ופרדסים ונטעתה בהם עצ כל פרו דכל הארץ שבעולם נבראו מירושלים (וימל' מ, ז'), וכל פירות שבעולם דין הוא שיחו בירושלם, ואפיקו הכא לא הו ומשום הכא פיריך שפיר.

מןמי מה אין חמץ טבריא בירושלם. (ויק) והקשה מוריינו רבינו פרץ נ"ע דילמא משום דירושלים אינה נותנת כדר' לעיל. ותירץ משום דחמי טבריא הוו משום דחלפי אפתחא דגינהם (צפת ל, ה) ואיך בדין הוא נמי שיחו בירושלם, דבירושלים יש פתח אחד פתווע ליהינם, כדקאמר בעירובין (יע, ה) ג' פתחים יש לו ליהינם אחד ביום ואחד בלילה ואחד בירושלם וכחתיב ותנוור לו בירושלם (יע"ב, ה, ט).

מאי טעמא דיקח חיצנות. ומכל מקום קשה Mai טעמא דיקח חיצנות כיוון דאייכא למידק מעילנות כמו מחיצנות. ואומר מוריינו רבינו (דרבר - גנין)